

Ivo TOMÁŠEK

ZÁSILKOVÁ SLUŽBA

Obývací běžného paneláku, v 18,30. Manžilek si hlady okusuje nehty, zatím co manželka se snaží něco vydolovat z domácího počítače.

Po chvíli od díla odhlédne, podívá se na hladového muže: „Když tak si vem něco v lednici a zase přijď sem.“

Manžel se vrátil v jedné ruce salám a housku, v druhé držel otevřenou láhev piva a skleničku.

„Můžu?“ Otázala se žena.

„Jo,“ artikulací, odpovídající plné puse, odpověděl muž.

„Je sice jen pozdní jaro, ale koukám – holky jdou za rok a něco do školy, tašky nemají...tuhle jsem mluvila se snachou a tak vím, jakou mají představu...takže bysme už pro ně něco měli k Ježíšku ...“

„No“ zase s plnou pusou muž „a měli bysme to s krku, žejo...“

„Ale hlavně by holky měly pořádnou tašku s reflexním označením a pořádnějma přihrádkama...pojd' na to Pét'o mrknout!“

Muž vstal, koukl na monitor, roztržitě se zakousl do salámu, pak cosi zamrmlal a zřejmě místo do housky, opět kousl do masa. Tedy, pokud v salámu nějaké maso bylo.

„Voběma vnučkám stejný?“

„Ty myslíš Pét'o, že by měly mít každá jinou...?“

„No já nevím, pořád se mluví o tom, že u dvojčat by se měla podporovat individualita.“

„Ale ta individualita je myšlená hlavně v hlavě, v myšlení, ne v nákejch taškách!“

„No když myslíš Marie, tak to vobjednej a bude to!“

Marie se chvilku snažila realizovat manželovo doporučení, ale záhy nabídla manželovi, že když vypíše internetovou objednávku, ona mezitím uvaří alespoň kávu, aby měli něco teplého do žaludku.

„Jo Pét'o, požaduj večerní dovoz a uveď moje mobilní číslo, protože já budu teď celý tři dni doma; aspoň to tady trochu poklidím a ty asi půjdeš na zahradu. Je tam práce jako na kostele. Jo a ještě – zaplat' to přes internet!“

„Máš pravdu Majko; má být pár dnů hezky, tak by to šlo: je potřeba stříkat, opravit sekačku a konečně posekat trávu.“

Dojedl zbývající dvě sousta, ruce utřel do kapesníku a vykonal požadované. Ještě k taškám přidal pár „nutných doplňků“, inzerovaných v katalogu.

Více se o dárky nestaral.

Začal plánovat postup prací na již trochu zanedbaném pozemku.

Druhý den, když byl Petr na zahradě, dostala Marie 2 zprávy: od zásilkové služby, že objednané školní tašky a ještě pár drobností k tomu, budou přivezeny mezi 13. a 15. hodinou.

Vzápětí druhou, od spolužačky Dany; na skok přiletěla z Itálie a po poledni by se s Marií chtěla setkat.

Marie nelenila; Petrovi v telefonu popsala situaci a požádala ho, aby práce ukončil v poledne, aby se do 13. hodiny stačil dopravit domů.

Petr se zeptal, proč nezopakuje zásilkové službě požadavek na večerní dovoz, ale Marie ho přerušila s tím, že v těhle letech by se neměl přepínat a že když „je“ – tedy zásilkovou službu raději nebudeme otravovat, bůhví, co by se z toho ještě vyvrátilo.

Petr s nechutí přepracoval zahradní priority a po 12. hodině začal uklízet. Tolik dnů čekal na slušné počasí a teď tohle.

Když se vrátil domů, bylo zamčeno; manželka je už asi na potlachu. Letmo se osprchoval a poté si ohřál oběd – zbytky ze včerejška.

Když se najedl, šel na balkon zkontrolovat počasí.

„Nějak se to zatahuje“ pomyslel si a jeho zrak spočinul na zásilkovém autě, které u vedlejšího bloku domů bylo zaparkováno na místě označeném zákazem stání. Asi za chvilku přijedou sem, tak si ještě odskočím – a do auta vezmu pracovní rukavice, košík a novou lékárničku.

Jenže se nestalo nic: manželka nevolala, nikdo nezvonil, v televizi nebyl pořad, který by ho zajímal a tak si šel lehnout, aby si narovnal namožená záda.

Když se probudil, bylo 16 hodin; žádné zvonění asi nebylo a na mobilu nic ... pomyslel si, že už asi dnes nikdo nepřijede ...

Šel se podívat na balkon, všude vody jako o povodni. To jsem měl nějaký tvrdý spání, takovej slejvák a já o tom vůbec nevím!

Bohorovný klid ho opustil; co když jsem něco zvorál, co když ten déšť' byl tak hlučný, že jsem neslyšel zvonek – a nezblbnul jsem něco v té objednávce? Ještě abychom nepřišli o peníze, které jsem jim obratem poslal!

Zapnul televizi a sledoval sport.

Před 18. hodinou se zvedl, popadl vše, co chystal do auta a vyšel před dům. Jen co stačil věci uložit do vozu, v tu chvíli přijížděla dodávka zásilkové služby.

Vyskočil z ní upocený a promoklý řidič, vzal z auta krabici a strčil ji Petrovi do ruky.

„Dobrý den! Je to trochu mokrý, promiňte pane, ale já jsem nějak nedovřel dveře a při tom slejváku...“

„Mám něco podepsat?“ zeptal se udiveně Petr.

„Není co pane! Papíry, jak chodím po lidech, mně zmokly, tak jsem ty cáry zahodil...takže...a nakonec tady to už je skoro nečitelný“ mávl rukou, polkl a dodal:

„Víte, já už tady dneska odpoledne projíždím potřetí, ale když je tu psáno večer, tak večer!“

Cedulka „VEČER“ byla snad jediné čitelné místo na balíku.

„Nojo, my jsme skutečně požadovali večer, ale manželce na mobil přišlo, že máme čekat mezi 13.-15.hodinou, já jsem musel odejít od nedokončené práce...“

„Tak jste měli volat dispečerku...my máme nověj program na automatický vyrozumívání zákazníků, asi to potvora hapruje, tak prosím promiňte pane! A hezkej zbytek dne!! Já ještě mám jeden balíček tadyhle vedle...“

Petr se nerozpakoval, popadl krabici, doma ji položil v předsíni a šel dokoukat fotbal.

Ještě ani nedosedl do křesla, když otevřeným oknem slyšel nadávat nějakého strejce z vedlejšího baráku. Ještě než dokončil ty nespisovné slovní obraty - byla doma Marie.

Začala vyprávět, co kamarádka, jak se má, jak to v Itálii vypadá s uprchlíky...pak se podívala na balík: „Tos to ještě nerozbalil, to tě ani nezajímá, jestli je všechno v pořádku?“

„V pořádku by hlavně bylo, kdybys, - když jsi dostala vyrozumění, jim zavolala, že jsme si dovoz objednali navečer, že mezi 13. a 15. nebudeme doma!“ Pak Petr rezignovaně mávl rukou a zakoukal se do obrazovky na konec zápasu.

Za chvíli jekot Marie – ty čuňáku, cos sis to objednal ?“

„To cos chtěla!“ zvolal od televize Petr.

„Tak se pojd' podívat!“ Napůl zoufale a napůl vztekle vyjekla zákonná manželka.

V balíku byla změť povadlého plastu, v němž Petr po chvíli nechápavého koukání poznal nafukovací pannu – no panu - jakousi náhražku ženské.

Tak ten řev vedle v baráku byl...nojo, ani se nedivím, asi se na to těšil jako malý dítě na Ježíška...a s těma taškama mu to asi nepůjde...blesklo hlavou Petrovi.